

## Aradi kerékpártúra

2019.10.03-án, az indulásunk napján az idő nem nekünk kedvezett, de ez nem szegte kedvünk, nagyon izgatottak voltunk. A búcsúztatáson Varga Nándor elnöklelkész úr, Szemereyné Pataki Klaudia polgármester asszony, Szenes Mártonné igazgatónő, és Sós Ferenc, a túra „atyja” köszöntött minket. Amikor megtudtuk, hogy az esőkabátra kell rávennünk az egyenpólóinkat, kicsit rosszul érintett minket, hogy így kell a kamerákba belenézniük.

Elindultunk, megkezdtek az aznapi közel száz kilométeres utunkat. Kecskemét után Nyárlőrinc közelében átvettük a pólókat gyönyörű rikító láthatósági mellényekre, feltankoltunk az egyik helyi termelő által felajánlott almával, és a 44-es út melletti kerékpárúton folytattuk tovább a biciklizést. Már vártuk, mikor kapunk defektet, de szerencsére elkerült minket.

Legközelebb Tiszaal páron álltunk meg, ahol megnéztük a várdombot és a templomdombot, valamint az alpári rétet, melyekről Borbély Zoltán csoporttársunk tartott egy rövid beszámolót. Meglátogattuk Dunszt Orsolya tanárnő szüleit is, akik rendkívül finom magyaros nassolni valókkal vártak minket. A fotózkodások persze ott sem maradhattak el, majd folytattuk utunkat Csongrád felé.

A Csuka Csárdában megebédeltünk, majd végig néztük, ahogy Csizmadia Szabolcs és Szabados László tanár urak megfürödtek a Holt-Tiszában. Tartottunk egy rövid megállót Szentesen is, de vártuk, mikor érkezünk meg Hódmezővásárhelyre. Az utolsó tíz kilométeren már elkezdtek érezni a fenekünket, a combunk is fáj, és a fejünk is izzadt a sisak alatt. A szállásunknak - ami a Bethlen Gábor Református Gimnázium Kollégiuma volt - nagyon örültünk, a fogadtatásnak sem kevésbé... A vásárhelyi Tanárnőktől kapott almás süti életmentő volt. A lányok ágyban, párnák között töltötték a megérdemelt pihenőjüket, a fiúk saját matracukon és hálózsákjukban tették ugyanezt.

Reggel egy rövid városnézés megejtése után Tótkomlós felé vettük az irányt. Az aznapi 65 kilométert gyorsulásversenyyekkel dobtuk fel, majd ebéd után Mezőhegyesen idegenvezetéssel megtekintettük az állami méntelepet, ami legtöbbünknek sok boldog percet okozott. Vártuk, hogy Battonyára érjünk, megpihenhessünk a hosszú és fáradságos út után, hiszen a tegnapi hátszél ma már szemből fúj. A szállásunk Battonyán egy tornaterem lelátójának a csempézett padlója volt. Éjszaka igen hűvös volt, így mindenki három

pulcsiban, három nadrágban, dupla zokniban, kapucniban aludt. Voltak, akik a maradék ruhákkal és törölközővel bélelték ki hálósákjaikat. Visszagondolva viszont ez egy nagyon jó emlék lesz később.

Reggeli után a határon átkelve, 35 kilométer után végre megérkeztünk Aradra. A beígért közlekedési dugót alig alakítottunk ki, meglepően barátságosak voltak az autósok. A szállásunk a Csiky Gergely Líceum Kollégiumában volt, így ismét ágyakban aludtunk. Ebédünket egy közeli kis étteremben fogyasztottuk el, majd retró autó kiállítás megtekintésével folytattuk a napot. A délután során részt vettünk a városi ünneppsorozat egy eseményén, melynek keretében megtekintettük a Ki szívét osztja szét – az Aradi Kamaraszínház és a békéscsabai Tabán Táncegyüttes ünnepi előadását. Felemelő érzés volt a színházban együtt ünnepelni a helyi magyarsággal. Az előadás utáni fogadáson sokan megszólítottak bennünket. Elmondták, hogy milyen sokat jelent nekik, hogy évről évre itt vagyunk Aradon.

Késő délután városnézés volt a programunk, ahol megtekintettük Arad legfontosabb nevezetességeit, pl.: Damjanich-ház, Zsinagóga, Gárdonyi-ház, régi színház, ágyúgolyós ház, szerb templom. Legtöbbünknek az járt a fejében, hogy Szabados László tanár úrnak nem unalmas szinte minden évben ugyanezeket elmondani?

Vasárnap részt vettünk a református istentiszteleten, ahol Vincze Árpád nagytiszteletű úr tartott igehirdetést, és mi diákok szolgáltunk. Megemlékezésünket a Szabadság- szobornál folytattuk. Programunk zárásaként a Veszőhelyre kerékpároztunk, ahol az ünnepi megemlékezés részeként mi is leróttuk kegyeletünket. Itt helyeztük el iskolánk koszorúját, melyre a támogatóink szalagjait is feltűztük még a kecskeméti ünnepségen.

Fantasztikus érzés volt, hogy iskolánk diákjai közül mi 13-an lehettünk ott és tiszteletünket róhattuk le az aradi 13-ak előtt. Kellemes meglepetésként ért minket, hogy Arad azon a napon szinte csak „magyarokból” állt, és hogy milyen sokaknak fontos ez az alkalom.

A határig tartó bicikliutunk nagyon kellemes volt, mindenkinek nagyon jól esett az a levezető 35 kilométer a naplementében. Legtöbben megörültünk, amikor már a távolban feltűnt az országhatár. A magyar oldalon felszálltunk buszunkra lecserélve a hős kerékpárjainkat. Az utunk utolsó szakaszán realizáltuk, hogy holnap sajnós tanítás. A 4 napra mindannyian felejthetetlen emlékként tekintünk. Velünk kerékpározott Budapestről Sós Ferenc tanár úr, aki a túrát 21 évvel ezelőtt kitalálta és Kalmár Béla is. Mind a ketten hamar

a csapat igazi tagjai lettek, közvetlenségük folytán szinte fel sem tűnt, hogy csak most ismertük meg őket. Hálát adtunk a szinte problémamentes utunkért, és köszönjük a tanárurak segítségét!

A túra résztvevői:

Kecskeméti Református Gimnázium:

Bodor Anna, Borbély Zoltán, Csonka Vanessza, Ficsór István, Földházi Ákos, Hajagos Lili, Hajdú Eszter, Jeremiás Kata, Juhász Kata, Molnár Dóra, Pintér Vanessza, Terjéki Gergő és Úr Eszter

Tanárok:

Csizmadia Szabolcs, Szabados László, Vass Ernő, Vincze Árpád

Sós Ferenc (Puskás Technikum Budapest) és Kalmár Béla (Budapest)